

Zdravím vás všechny! Posílám svůj čtvrtý a poslední dopis z Etiopie. Už ne z Adwy, ale z Addis Abeby. V Adwě jsem se rozloučil v sobotu a vyrazil jsem na duchovní obnovu do Adigradu, kde jsem se setkal s Pavlem. Odtud jsme v neděli pokračovali do Mekele a teď už jsme v Addis, připraveni na náš let domů. Proč tak náhlý konec? Dostali jsme víza jen na měsíc. V Berlíně bychom sice dostali další měsíc, ale to už nám přišlo drahé, cestovat tam a zpátky pro jeden měsíc.

Moje poslední dny v Adwě byly pěkné. Plné loučení, ale řekl bych, že i naděje, že se ještě někdy vrátím. Jestli ano nebo ne, to se nechám překvapit. Jisté ale je, že tak, jak jsem já zůstal v Adwě, především v místních lidech, tak zůstala Adwa a její obyvatelé ve mně. Vezu si svůj kousek Adwy domů. A moc rád bych vám ho někdy ukázal, ale asi to nebude úplně možné.

Mohl bych vám povídat o tom, jaká je naše komunita. Mohl bych vám ukázat fotky všech jejích členů a říct vám, jakou má kdo povahu. Ale jaké to je, když s nimi trávíte každý den, v pohodě i v problémech, při modlitbě nebo v nemocnici, to vám říct nedokážu. Mohl bych vám říct, jaké jsou děti Adwy, jak si rády hrají, blbnou, nebo po sobě házejí kameny, ale ten pocit, když k vám na začátku oratoře běží a křičí na vás vaše jméno, ten vám popsat nedokážu. Mohl bych vám říct, jak je malá osmiletá Trhas na každé mši a adoraci, a jak vždycky klidně klečí, ani se nehne. Ale můžu ji vložit do vašeho srdce, tak jako je v tom mém?

Někteří lidé říkají, že většina dobrovolníků chce změnit svět. Jak by ale někdo mohl chtít změnit místo jako je Adwa, nebo lidi, kteří tam žijí? Já jsem rád, že Bůh stvořil Adwu a lidi v ní takové, jací jsou. Věřím, že i s nimi má svůj plán. Děkuji za to, že jsem mohl být alespoň nepatrnou část svého života obyvatelem toho malého města pod horami, kde se lidé nebojí čelit jakékoliv životní těžkosti, a kde se každý raduje z malých věcí.

Jsem si jistý, že spousta z vás vidí dobrovolnou službu v rozvojových zemích, jako něco nesmírně náročného. Každý den vystavujete svůj život nebezpečí smrti, nebo nakažení nevléčitelnou nemocí. Jíte jen kukuřičnou kaši a pijete přefiltrovanou vodu. Možná vás zklamá, ale v Etiopii dobrovolníci tyto problémy nezakoušejí. A co se týče „služby potřebným“, je to tady prostě jen nesmírně jednodušší, než u nás doma. Lidé si tady na nic nehrají a každý je sám sebou.

No a co dál? Je pravdou pravdoucí, že mi dobrovolná služba v Etiopii dala mnohem víc, než jsem jí dal já, takže teď je řada na mně. Chtěl bych alespoň jedno procento toho, co jsem tady dostal, předat dál. Jestli se mi to povede? Pojdme se za to modlit!

Chtěl bych vám i sobě popřát, abychom v životě hledali vždycky to, co je důležité a věčné, abychom se dokázali radovat i z těch nejmenších věcí, a děkovat za těžkosti, které nás potkávají. Abychom vždycky toužili jít kupředu a nikdy se nezastavovali, a abychom žili pro lidi, které máme kolem sebe a pro Boha, který pro nás připravil víc, než si kdy dokážeme představit.

Ať jsou všechny vaše dny požehnané!

Zůstávejme v modlitbě!

Martin Pawlas, dobrovolník v Etiopii

